

Η Εορτή του Αγίου Αλεξίου

Πάνε πολλά χρόνια τώρα ένα Δεκεμβριανό βραδινό, που ο χειμωνιάτικος ήλιος μόλις είχε χωθεί και καλύψει πλέον και τις ακτίνες του πίσω από τα παλιά σπίτια του Στροβόλου που ευρίσκοντο τότε στη δυτική πλευρά της εκκλησίας της Παναγίας. Παραμονή της γιορτής του Αγίου Νικολάου, και πριν από τα απόστιχα ψάλλονται τα ιδιόμελα της λιτής του αγίου, ως καταχωρούνται εις τη σειρά των Μηναιών, και ενώ ψάλλονται γίνεται η λιτάνευσις της σεπτής εικόνας του θαυματουργού ιεράρχου πέριξ του ι. ναού, ως συνηθίζεται να γίνεται εις την Κύπρον κατά τας επισήμους εορτάς ή μνήμας αγίων, ότε εις το βιβλίον του Μηναίου καταχωρούνται ιδιόμελα της λιτής, και ο ι. ναός διαθέτει και εις μεγάλο σχήμα ι. εικόνα του εορταζομένου αγίου. Προπορεύονται τα ι. εξαπτέρυγα, ο τ. Σταυρός, οι φανοί, έπονται οι χοροί των ψαλτών, το ιερατείο, και ακολουθεί η ι. εικόνα του εορταζομένου αγίου υποβασταζομένη και ο λαός διέρχεται εν ευλαβεία κάτωθεν αυτής, επικαλούμενοι την προστασίαν και μεσιτείαν του τιμωμένου αγίου προς τον Θεόν.

Άνθρωπε του Θεού και πιστέ θεράπων, λειτουργέ Κυρίου, άνερ επιθυμιών, σκεύος εκλογής...» ψάλλουν οι χοροί των ψαλτών» αυτό το «**άνθρωπε του Θεού**», εδημιούργησε σκέψεις εις τον τελεταρχούντα κατά εκείνο το βράδυ Παφίτην ιερέα της κοινότητος, ο οποίος μόλις αντήχησαν εις τα αυτιά του αι λέξεις αυτές, με επλησίασε και μου λέγει: διατί λέγει το τροπάριον αυτό, προς τον άγιον Νικόλαον «**άνθρωπε του Θεού**»; δεν είμαστε όλοι οι άνθρωποι, άνθρωποι

Ανδρέας Σοφοκλέους

του Θεού, δημιουργήματα Του ανήκομεν σ' αυτόν; Διατί ειδικά δια τον άγιον Νικόλαον απευθύνεται αυτή η προσφωνήσις «**άνθρωπε του Θεού**»; Και του δίδω την απάντησιν αυθόρμητα, μια και αναπάντεχη ήτο η ερώτησις εις τον ι. χώρον του προαυλίου της εκκλησίας, πως ναι μεν όλοι είμεθα ιδικοί του άνθρωποι του Θεού, αλλά ολίγοι ζώμεν την ζωήν η οποία καταδεικνύει την προέλευσιν μας και να δίδη την μαρτυρία ότι είμεθα ιδικοί του άνθρωποι εξαγορασμένοι δια του ατιμήτου αίματος του Υιού Του. Έδειξεν ο μακαρίτης τώρα ιερεύς εκείνος πώς ικανοποιήθη με την απάντησίν μου αυτήν.

Πράγματι η Ορθόδοξος Εκκλησία κατά την ι. υμνολογίαν της και τον άγιον Νικόλαον των Μύρων και τον Άγιον Διονύσιον τον Αιγίνης, τους αποκαλεί δια της προσφωνήσεως αυτής: «**άνθρωπε του Θεού** διότι πράγματι η αρετή της αγάπης αλλά και αι άλλαι αρεταί των αι οποίαι είχαν, διότι ήσαν πανάρετοι υπάρξεις έδιδαν παντού την μαρτυρία ότι ήσαν άνθρωποι του Θεού και όχι άνθρωποι του κόσμου της αμαρτίας.

Αλλά ο κατ' εξοχήν άγιος ο οποίος φέρει την προσωνυμίαν: «ο άνθρωπος του Θεού» είναι η νεαρά ύπαρξις, ο Ρωμαίος άγιος η εξαγιασμένη προσωπικότης του αγίου Αλεξίου, του οποίου την μνήμην η Ορθόδοξος εκκλησία τιμά και γεραίρει εις τας 17 Μαρτίου. Πραγματικά άνθρωπος του Θεού ήτο από της παιδικής ηλικίας, καθ' όλην την ασκητική του ζωήν, αλλά και κατά την θαυμαστήν

χριστιανική εκδημίαν του, αλλά και μετά την Εκδημίαν του, τα θαύματά του, η σωτήριος μεσιτεία του, η διαρκής διδάσκουσα θαυμαστή ζωή του είναι βρώσα διαρκώς μαρτυρία, ότι είναι όντως ο Αλέξης ο κατ' εξοχήν **«άνθρωπος του Θεού»** «δια τούτο και ο υμνογράφος, υμνολογών την θαυμαστήν ζωήν του ένθους αναφωνεί **«Άνθρωπον σε έγνωνεν Θεού»**. Ναι άγιε Αλέξιε σε εγνωρίσαμεν και σε γνωρίζομεν ως άνθρωπον του Θεού, και εξαιτούμεθα τας προσευχάς σου, τοιούτοι να ζώμεν και να καταστήμεν και ημείς οι υμνηταί σου και μελετηταί του θαυμαστού βίου σου.

Από της ιστορικής ι. μονής της Αγ. Λαύρας, μέχρι της πόλεως των Πατρών του νομού Αχαΐας όπου εις την περιοχήν της Αγ. Σοφίας ως «ταμειον άσυλον φαρμάκων, νοσημάτων αλεξιτήριον» είναι και η εκκλησία του Αγ. Αλεξίου, μετόχιον της προαναφερθείσης ι. Μονής της Αγ. Λαύρας, η οποία ι. Μονή παραλήλης προς την πολιουχίαν της Υπεραγίας θεοτόκου, έχει συμπολιούχον και τον αγ. Αλέξιο του οποίου την πάντιμον Κάραν φυλάττει ως **θησαυρόν θαυτάλαντο» και «πλούτον αδαπάνητον»**. Και μέχρι τα **Κλεισορέματα** Μεσολογγίου, φθάνει η άφθονος χάρις του δια του νεοπαγούς προ τινός ι. ναού προς τιμήν Του.

Εδώ εις την Κύπρον, το όνομα **Αλέξιος** ή το **Αλεξία** είναι ένα εκ των πλέον συνήθων ονομάτων τα οποία ο λαός δίδει εις τα παιδιά του τας τελευταίας δεκαετίας. Το πρώτον αφότου κατά τα δοξασμένα χρόνια του αγώνος των Κυπρίων δια τα δίκαια των δια την απόκτησιν της ελευθερίας των οπότε η χριστιανική νεολαία της Κύπρου, έγραφε λαμπράς σελίδας δόξης και απεριγρά-

πτου μεγαλείου, υπήρχε τότε εις τας Αθήνας ένας μαχητής ιεράρχης εκ των συνεπικούρων του σπρηρού Ποιμενάρχου των Αθηναίων Σπυριδωνος, ο Ευρίπου Αλέξιος (ο μετέπειτα Ζακύνθου), ο οποίος υπερμάχει των Κυπρίων και ηγωνίζετο εις το ειρηνικό πολιτικόν πεδίον υπέρ των δικαίων των Κυπρίων), το δεύτερον δε, αφότου ο βασιλιάς των Ελλήνων, Κωνσταντίνος ονόμασε την πρωτότοκον θυγατέρα του Αλεξίαν.

Αλλά και τον Ποιμενάρχη τον Σαβασμιώτατον του νομού Αιτωλοακαρνανίας ενέπνευσε και συγκινεί η ιερά μορφή του Αλεξίου του ανθρώπου του Θεού, ώστε προ τινων ετών, εις τη σειρά των αξιόλογων βιβλίων του, δια την πνευματικήν ωφέλειαν και κατάρτισιν του ποιμνίου του να εκδώση περισπούδαστον μελέτην, υπό τον τίτλον «Αλέξιος ο άνθρωπος του Θεού».

Ένας σοφός βασιλιάς των Ισραηλιτών, χίλια χρόνια προ Χριστού εις τον 118ον ψαλμόν του ερωτά ως εξής: **«εν τίνι κατορθώσει νεώτερας την οδόν αυτού;»** δηλ. πώς ο νέος θα κατορθώση να ανατραφή και να αποφύγη τας παγίδας που στήνει ο πονηρός κατά την ηλικίαν ιδίως της εφηβείας και να βγη νικητής και με το πρόσωπον υψηλά μέσα εις την ηλικίαν ιδίως της εφηβείας και να βγη νικητής και με το πρόσωπον υψηλά μέσα εις την ζωήν; και απαντά ο ίδιος από την πείραν μιας προσεκτικής ζωής την οποίαν διήνυσεν; **«εν τω φυλάσσει τον νόμον Σου»**. δηλ. θα κατορθώση να ξεφύγη όλας τας παγίδας που στήνονται εις την νεότητα με το να εκτελή τους νόμους του Κυρίου προσεκτικά, και να έχη τούτους ως οδηγόν του και πυξίδα πλεύσεως της ζωής Του. Και πράγματι δι' όσους νέους υπήρξε **«Λύχνος τοις**

ποσίν αυτών» ο νόμος του Κυρίου δεν απέβησαν ποτέ ζημιωμένοι κι αργότερα ουδέποτε το μετάνοιωσαν και ούτε θα μετανοιώσουν ποτέ δια την ευάρεστον τω Κυρίω ζωήν την οποίαν έζησαν κατά την ζωήν της εφηβείας, ότι χρειάζεται ιδιαίτερα προσοχή εκ μέρους των νέων.

Εις την «πόλιν την αιώνιαν», την «παμμέγιστον των πόλεων» ως αποκαλείται από τον υμνωδόν την Ρώμην, εγεννήθη ο άγιος Αλεξιος» ο πατέρας του ωνομάζετο Ευφημιανός, και ήτο πολύ πλούσιος και ήτο πατρίκιος εκ των αρχόντων της πόλεως αλλά τον υιόν του δεν τον έθελεσαν ούτε τα πλούτη ούτε τα μεγαλεία, ούτε οι ομορφιές του κόσμου τούτου· ακόμη και τις οικογενειακές χαρές τις οποίες ο θείος και πάνσοφος Δημιουργός εθέσπισε τις παραβλέπει, και «ηγήσατο τα πάντα σκύβαλα, ίνα Χριστόν κερδίση. Είχεν από πολύ ενωρίς δώσει την καρδιάν του εις τον «αληθή εραστήν» τον Χριστόν, δια τούτο, νεαρός φεύγει εκ του οικογενειακού περιβάλλοντος δια να ασκητεύση δια να προσφέρει την υπόλοιπον ζωήν του «θυσίαν ζώσαν, ευάρεστον τω θεώ» εις την Έδεσσαν της Συρίας καταφεύγει, και πλέον της δεκαετίας παραμένει υποβάλλων τον εαυτόν του εις αυστηροτάτην άσκησιν και καταπονών το σώμα, αδιαλείπτως προσευχόμενος αλλά παντοιοτρόπως καθιστά τον εαυτόν του εις τους επισκεπτομένους τούτον ως «Τύπον των πιστών.. εν ανατροφή εν αγνεΐα..» Επιστρέφει εν τέλει εις την πατρικήν του οικίαν εις την Ρώμην παραμένει άγνωστος εις το περιβάλλον της υπηρεσίας του σπιτιού του και εις αυτούς τους γονείς του ακόμη. Εις ένα πρόχειρον παράπηγμα το οποίον κατεσκευάσθη, διέρχεται τας ημέρας της

ζωής του, και μετά την εκδημίαν του αναγνωρίζεται από εν σημείωμα το οποίον αφήκε, ποιος είναι ετοιμάζουν τα της κηδείας οι γονείς του και ενώ η ζωή του διήλθε· και ενώ η ζωή του διήλθε· **«λαθών θιώσας»**, και ενώ αι τελευταίαι ημέραι της ζωής του, υπήρξαν ανθρωπίνως πτωχαι από απόψεως οικογενειακής φροντίδος και ενδιαφέροντος ο ουρανός τον υποδέχεται ως **«νεοσσόν της άνω καλίας των αγγέλων»** και μεταφέρεται εις την αιώνιον χαρά του παραδείσου, δια να συναγάλλεται αιωνίως μετά των αγγέλων την ιδίαν στιγμήν, άγνωστον πως ανθρωπίνως ακούεται φωνή καθ' άπασαν την Ρώμην ότι: «εις το σπίτι του Ευφημιανού, ευρίσκεται ο άνθρωπος του Θεού». Έσπευσεν ο λαός της πόλεως εις την οικίαν του Ευφημιανού, όπου ευρίσκετο το σεπτόν λείψανον του αγίου, και κατ' απόφασιν του αυτοκράτορα Ονωρίου, η κηδεία του εγένετο μεγαλοπρεπής και πάνδημος.

Ζητεί η νεολαία σήμεραν πρότυπα με αιώνιον κύρος, με άσβεστον την φλόγα της αγάπης προς τον Κύριον και προς τον άνθρωπον, δια να τα μιμηθή. Δια να αντιγράψη τας αρετάς των, δια να εμπνευσθή, από την πίστιν των και την αγάπην των προς τον Θεόν. Ημείς, όσοι εγνωρίσαμεν τον Κύριον και την σώζουσαν διδασκαλίαν του, ας βοηθήσωμεν τους νέους προς την κατεύθυνσιν αυτήν· η αρνητική στάσις μας δεν βοηθεί και τόσοσ' προτιμότερος θα είναι ο διάλογος μετά των νέων, διότι αντί να βλέπωμεν και να επιρίπτωμεν πάντοτε ευθύνες προς τους νέους δια τας παρεκτροπάς των, θα είναι προτιμότερο να ίδωμεν και τα προτερήματα και τας καλές εφέσεις που εγκλείει κάθε νέος και να προσπαθήσωμεν να τους βοηθή-